

ВЕРЕСЕНЬ

1981

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

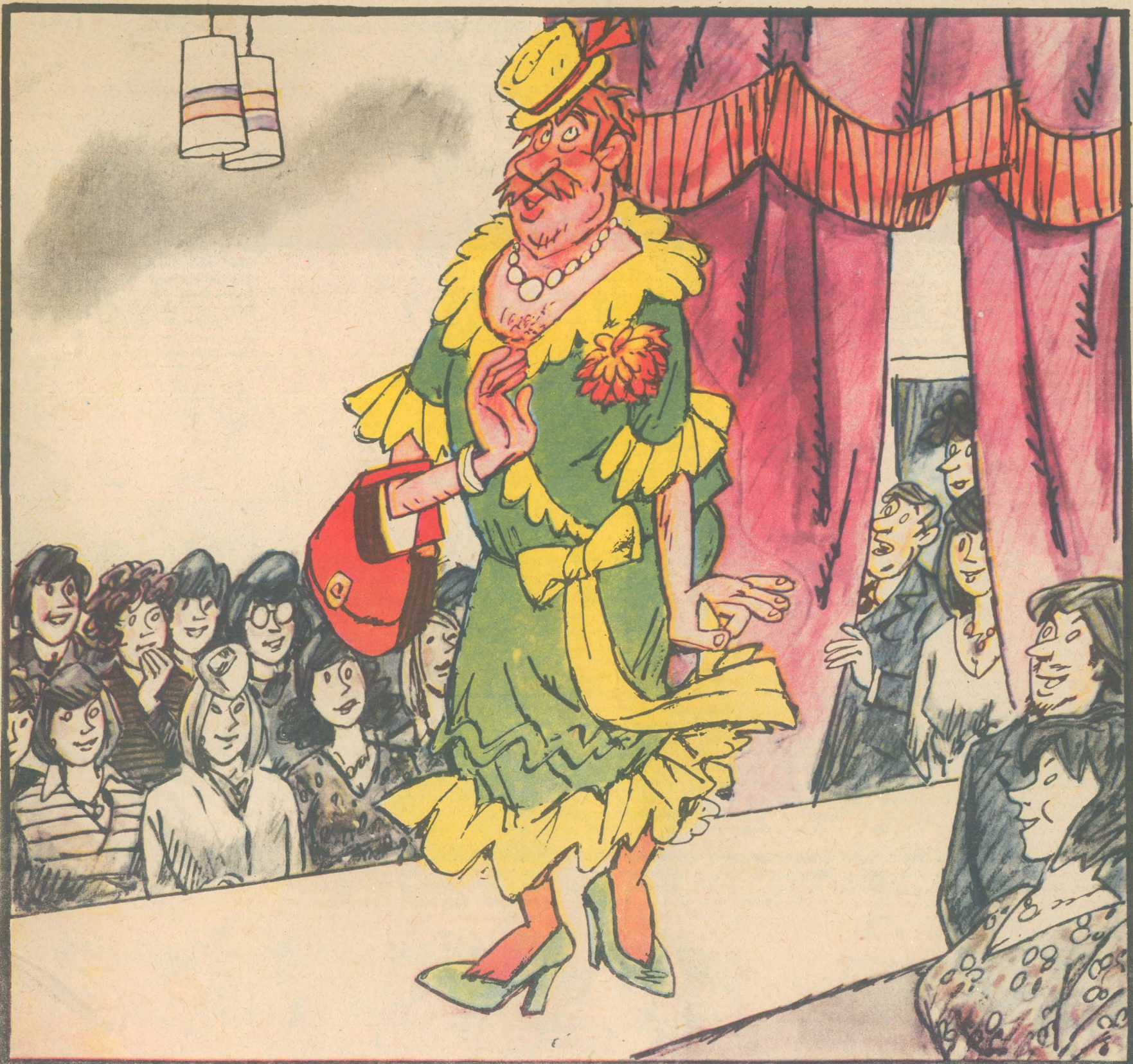
№18 (1108)

Ціна номера 20 коп.

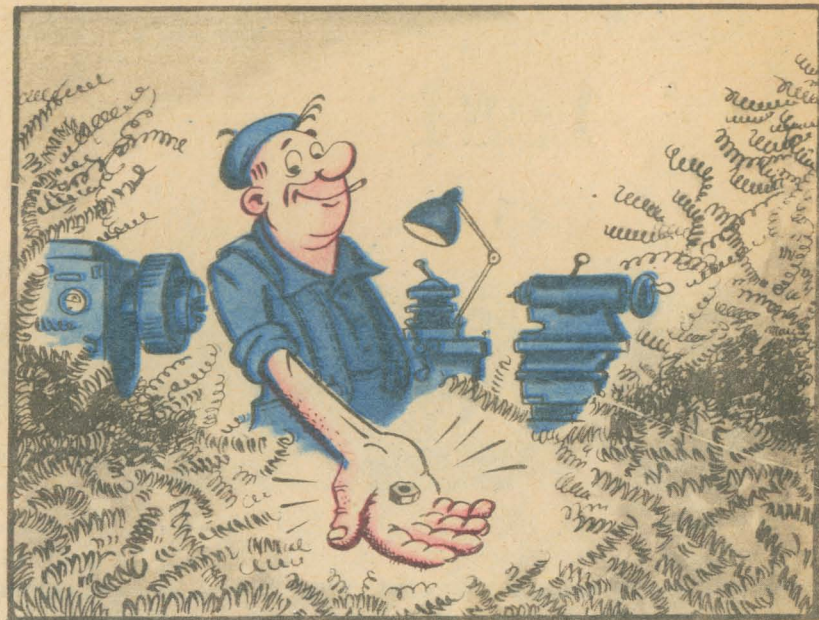
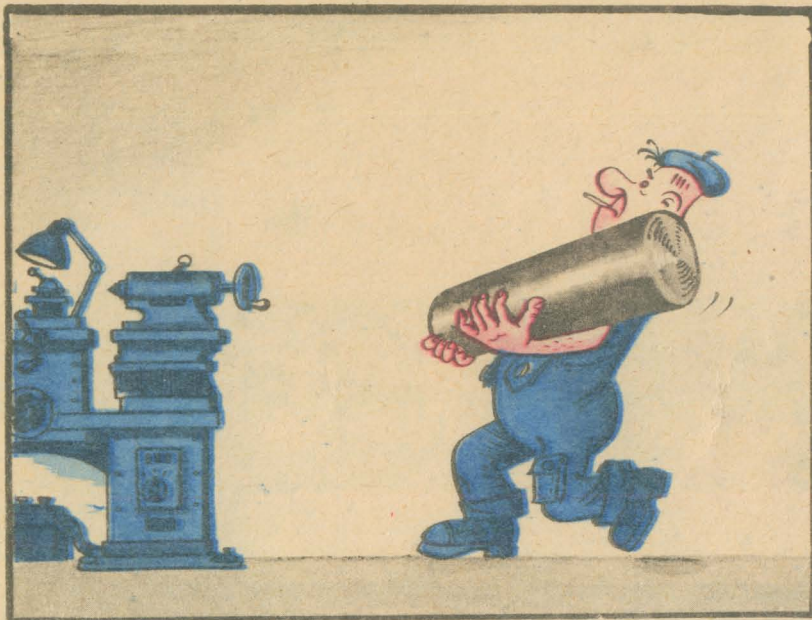

ПЕРСІД

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Усі манекенниці відмовилися демонструвати ці моди, ну, то ми попросили електромонтера дядю Стюпу.

Майстер робити муху із слона.

Тема розмови нашої, відверто кажучи, не фейлетонна. Ні смішно, ні весело — із дотриманням усіх законів жанру — про те, що сталося в Козелецькому районі на Чернігівщині, не розкажеш.

Про таке можна розповісти хіба що з обуренням.

А суть справи така. Правління колгоспу ім. М. Щорса вирішило встановити у с. Красилівці (головна садиба колгоспу) пам'ятний знак та скульптурну композицію для увічнення пам'яті двохсот восьмидесяти земляків-односельчан, котрі загинули на фронтах Великої Вітчизняної війни.

Було це давно, ще в 1977 році. Любителям точності можемо повідомити, що угода між чернігівськими виробничими художніми майстернями і колгоспом ім. М. Щорса була підписана 20-го червня 1977 року. А далі все обернулося так, що доводиться ось писати фейлетон.

Часто вживається вже трохи шаблонна фраза: «стало доброю традицією». Шаблон можна зрозуміти і можна навіть виправдати — добрих традицій і справді чимало. Значно рідше ми пишемо: «вже стало поганою традицією...» Між тим, поганих традицій теж вистачає. І серед них чи не чільне місце посідає традиція — укласти угоду, взяти авансом гроші і тут-таки, як кажуть, не відходячи від каси, начисто забути про виконання тієї угоди.

Строки, як правило, в таких випадках безкінечно переносяться, ще й база яка-небудь під таке неподобство підводиться. Скажімо, не встигли зробити до Першого травня, зробимо до Жовтневих свят, не встигли зробити до Жовтневих свят, зробимо до Нового року. І так рік у рік — всі знаменні дати, як відомо, регулярно повторюються.

До речі, в угоді, підписаній правлінням колгоспу ім. М. Щорса і чернігівськими виробничими художніми майстернями, чорним по білому зазначалось: роботи мають бути завершені до 30-го квітня 1978 року. Отже, можна було сподіватися, що відкриття цього меморіалу на честь загиблих земляків припаде на Перше травня...

Навряд чи варто говорити, що чернігівські виробничі художні майстерні порушили цей строк, бо не порушували його, віддала б потреба у фейлетоні. Що ж, може, вони вирішили закінчити роботи до сорокаріччя від початку Великої Вітчизняної війни і приурочити відкриття комплексу до 22 червня 1981 року?

ЯК ТАМ З ПРИВОДУ СОВІСТІ?

Ні, бо редакції довелося займатися цим питанням значно пізніше, а нічого так і не було зроблено.

Чому? Законне питання. Але кому його адресувати? Змінилося керівництво у майстернях. Замість Попова Дмитра Івановича, котрий, власне, й підписував угоду, на цій посаді тепер Христенко Володимир Гнатович. Який теж нічого не робить. Коли б він хоч трохи поворушився, справа, може б, і зрушила з мертвої точки.

У порядку інформації скажемо, що автор проекту, котрий, між іншим, встиг отримати від колгоспу солідний гонорар, художник Володимир Трохимович

Кондратюк не поміняв ні місця проживання, ні, тим паче, професії. Живе у Чернігові, працює там-таки, у виробничих майстернях... Працює? Вже саме формулювання: «працює», — передбачає, що людина щось робить. Що ж робить Володимир Трохимович? Коли він і справді щось робить, то чому він і його колеги не зробили досі те, що мали зробити ще три роки тому?

Знову ж таки Попов. Він тепер уже не керує, він — рядовий художник. Що не керує — правильно. Подібних йому керівників — чим менше, тим краще. Але ж мусить щось робити і Дмитро Іванович. Мусить! І чи не час новому

начальству в особі Христенка Володимира Гнатовича трохи прискорити своє входження у курс справ? Бо отак можна докиватися: «Моя хата скраю, я — новенький», — що й на двері вкажуть.

Виправдання і тим, хто керував чернігівськими виробничими художніми майстернями раніше, і тим, хто керує нині, і тим, хто там працює (а як вони «працюють», зазначалося вище), — немає. Це не той випадок, коли можна посплатися на об'єктивні причини. Які об'єктивні причини, коли навіть будівельні матеріали для спорудження сільського меморіалу колгосп виділяє із власних фондів? Залишається що ж? Залишається посплатися на «прикрий виняток». Мовляв, загалом у нас справи в ажурі, а тут, даруйте вже, проморгал...

На жаль, це не прикрий виняток.

На Волині, наприклад, замовлення були виконані ніби вчасно, вчасно ніби й надійшли до замовника, але на місцях голова колгоспу «Маяк» Старовижівського району (голову колгоспу Михалевича І. О. звільнено з посади 8 червня ц. р. за безгосподарність) і секретар парторганізації Бегаль В. М. та голова колгоспу «Дружба» Лисюк П. М. і секретар парторганізації Муха Ф. М. вчинили приблизно так, як і діячі з чернігівських художніх виробничих майстерень: нічого не робили, і скульптурні пам'ятники в селі Мизове і в селі Смолярі майже три роки залишаються не встановленими і не відкритими.

Що ж це робиться, товариші, відповідальні за встановлення і відкриття? Як це називається? Хіба ж так вшановують пам'ять загиблих воїнів?

А що таке совість, ви знаєте? А що таке елементарна порядність, ви знаєте?

Так от, цей фейлетон, з певних причин позбавлений комічного і смішного, розцініть як скромну спробу розбудити у вас елементарну порядність, совість і хоч якусь професійну гідність.

Г. ЛОЗУН.

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Протягом кількох останніх років футболісти села Шпикова Тульчинського району на своєму полі не зазнали жодної поразки. Такого успіху спортсмени досягли, дякуючи колишньому директорів Шпиківського цукрового заводу М. І. Харченку, який під час чищення ставу звелів мул вигорнути на футбольне поле. Нинішній же директор — І. В. Рожанківський — вирішив відкрити тут глиняний кар'єр.

ЗАКЛЯТЕ МІСЦЕ

Таке місце виявлене в селі Росішка Рахівського району, повідомляє наш закарпатський кореспондент. Виявлене, як це часто буває, цілком випадково. В 1974 році в селі почали спорудження восьмирічної школи. Будівництво із самого початку йшло якось дивно. Незважаючи на титанічні зусилля генпідрядчика — райміжколгоспбуду, стіни восьмирічки вперто не хотіли рости. А якщо й росли, то косо і криво. І що головне — цих скособочень і викривлень, або технічною мовою висловлюючись, відхилень від проекту, ніхто не помічав.

Закінчилося тим, що в 1979 році незавершену будову було розібрано до останньої цеглини і роботи почалися спочатку. Майже сто тисяч карбованців наче корова язиком злизала.

ФОРТЕЛІ МАГІЇ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Кого б ви не спитали в Охтирці, всі одноставно скажуть:
— Магія існує!

І хором назовуть вам ім'я найпопулярнішого у місті мага й чарівника — товариша Кравченка. Одного помаху руки цього чоловіка досить для того, щоб у місті почали відбуватися дивовижні речі. Так, іще будиши начальником дорожно-експлуатаційної дільниці, тов. Кравченко махнув рукою на одну з центральних магістралей міста — вулицю Леніна. І внаслідок цього там з'явилася така кількість ям, вибоїн та рівчаків, що ні в казці розказати, ні в постанові описати.

Тепер вищеназваний товариш став начальником Охтирського міськкомунгоспу, і городяни побоюються, що він може махнути рукою на благоустрій усього міста.

ПЕРЦАНСЬКИЙ ТЕЛЕРЕПОРТАЖ

Шановні телеглядачі, наші телекамери встановлено у селищах Новотроїцьку та Чкаловому, де живуть будівники Каховської зрошувальної системи. Тут за кілька хвилин мають відбутися спортивні змагання під девізом «Готуймося до зими!». Ці змагання у селищах каналобудівників стали традиційними: вони проходять тут уже десяти рік.

І хоча, товариші, надворі ще літо, спортивне суперництво проходитиме у максимально наближених до зими умовах, з якими команди каналобудівників зіткнуться відразу ж, як тільки термометр покаже нуль градусів. А умови ці такі: батареї у квартирах не опалюються, гарячої води немає, електрика відсутня.

Суддівську колегію очолює заступник начальника управління «Укрводбуд» з питань побуту товариш Воронинцев А. В. Змагання проходять у два тури. Перший: ранок у квартирах каналобудівників. Ми з вами станемо свідками напруженої боротьби з досить цікавого виду спорту: хто першим збереться на роботу. Другий тур визначить, яка з команд швидше, краще і дотепніше напише скаргу до управлінської житлово-комунальної контори, якою керує тов. Дубовий Ж. Г.

Годинник показує п'яту ранку. Лунає свисток судді. Пішли перші секунди змагань. В об'єктиві телекамери — одна з квартир селища Чкалове. Лише погляньте, шановні товариші, як блискавично, мов ластівка, випурхнула з ліжка господиня у демісезонному пальті. Мусимо сказати, що спати взимку у верхньому одязі у своїх холодних квартирах для каналобудівників — не новина. Це стало невід'ємним атрибутом їхнього побуту. Ось жінка стрімголов біжить на кухню, де у темряві — нагадаємо, що електрика відсутня, — хапає відро, щоб зайняти чергу біля найближчої колонки, яка від житломасиву знаходиться за півтора кілометра. Спросоння перші сотні метрів здаються неймовірно важкими, але жінка тримається мужньо, пам'ятаючи про п'ятирічну доньку та чоловіка, що загрипував.

Поки ця спортсменка лідирує на своїй дистанції, давайте подивимось, як ідуть справи у новотроїцьких квартирах. Тут ранкові хвилини не менш напружені та гарячі. Правда, не від батарей, а від поту, яким замість води щедро вмиваються самодіяльні сантехніки, перемотуючи ганчір'ям розморожені за ніч радіатори опалення.

Ми знову у Чкаловому. Ось уже знайома нам спортсменка долає сходові марші, витягаючи на п'ятий поверх відро води. Поставивши його грітися на плиту, поспішає розбудити до дитсадку свою доньку. Але що це? Дитина плаче? А-а, ну, звісно, дівчинці не хочеться після не вельми жаркої ночі ще й цілісні-

кий день мерзнути у дитсадку «Вишенька», котрий, так само, як і сусідній — «Берізка», взимку не опалюється. А втім, що поробиш, до дитсадку однак треба йти. Он же новотроїцькі дітлахи відвідують свій «Теремок» і не коверзують. Хоча температура у ньому також не вища від вуличної.

Вибачаємося, шановні телеглядачі, за погане зображення. Але ми не могли утриматися, щоб не навести наших телекамер на екзотичну, але досить типову для обох селищ картину сніданку при свічках...

А тепер, товариші, учасники змагань переходять до другого туру. Але дозволять... На обличчях каналобудівників щось не видно ентузіазму! Невже їм не хочеться ще раз звернутися до їхньої рідної ЖКК? Вочевидь, не хочеться. Бо жителі обох селищ зверталися не лише до вже згаданого товариша Дубового Ж. Г., а й до голови об'єднаного будком профспілки працівників сільського господарства товариша Козлова М. І., і до самого начальника управління «Укрводбуд» товариша Боні М. М., і до місцевих органів влади... Але від усього того у побуті каналобудівників поки що нічого не змінилося.

Тому розподіляти між командами зайняті у змаганнях місця доведеться тільки за результатами першого туру.

Наша спортивна передача, шановні товариші, підходить до кінця. За рішенням головного судді оголошено нічию. Що ж, гадаємо, рішення правильне. Воно свідчить, що обидві команди належно підготувалися до наступної зими.

Отже, керівництво управління «Укрводбуду» може бути спокійним: ювілейну, тобто десяту від часу заселення житломасивів, зиму каналобудівники перетрусять достойно!

Спасибі за увагу. До побачення, до наступної зустрічі!

Вів передачу
спортивний коментатор «Перця» Ю. ІЩЕНКО.
Херсонська область.

МУЛЬТИК 3 ПЕРЦЕМ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Дай нам, боже, залізного здоров'я! От і в молодшого сина народився хлопчик.

— Що це ви написали, товаришу Рогачівський? Заступник начальника «Ремпобуттари» Ларивон Пересядько вимогливо зирив на інспектора відділу скарг і заяв, наче й справді чекав від нього відповіді.

Оскільки Рогачівському достеменно було відомо, що відповіді від нього ніхто не чекає, він промовчав, демонструючи неабияку витримку, високий службовий вишкіл. А Пересядько після короткої, сповненої трагічного підтексту паузи, продовжив:

— Це ж треба! Тиждень відповідальний працівник «Ремпобуттари» перевіряє дільницю номер два. Тиждень він виконує відповідальне, так би мовити, доручення. Не моє. Не нашого славного керівника Семена Кириковича Свирбищенка. Доручення ми одержали від організації високої, я б сказав, навіть якоюсь мірою директивної. Нас із Семеном Кириковичем ви можете не поважати. Це ваша справа. Але не поважати ту організацію ми не дозволимо. Нікому. Навіть інспектору Рогачівському, який тиждень просидів на дільниці номер два і приніс мені оцього нікчемного, оцього безвідповідального папірця. Що ж пише наш, так би мовити, відповідальний працівник? «Дільниця, — пише він, — плани виконує. Зловживань не виявлено. Обстановка в колективі нормальна. Інспектор Рогачівський».

— Але ж це дійсно так, — не втримався Рогачівський і відразу пошкодував за ту необачність.

— Що «дійсно так»? Що — «так»? На таку куцу відповідь ми спромоглися б і без вас. Тільки як до неї поставиться голов? Що про нас подумають? А подумають і скажуть от що. Сидить їх там у конторі аж сорок три штатні одиниці. Навіть сорок три з половиною (юрист у нас на півставки). І на кожну штатну одиницю й півслова не припадає, якщо поділити вашу нікчемну відповідь на весь наш славний, я б сказав, у цілому здоровий колектив.

Де широка картина діяльності дільниці номер два у порівнянні з іншими, так би мовити, дільницями? У співставленні з попередніми роками, у розрізі кварталів і півріч? На тлі загальних досягнень нашої контори? А в перерахунку на кожного працюючого з виходом на аналіз використання кожного метра робочої площі? Де, я вас питаю, де?

— Та яка там площа? Сарай, а в сараї сидять хлопці і збивають ящики, — спробував зупинити політ Пересядькової фантазії Рогачівський.

— Це для вас сарай. Це для вас ящики. А для керівництва — виробничі потужності й готова продукція. І те й інше у нас зростає. А зростання можна й у діаграмі відобразити. А діаграму — прикласти до нашої доповідної записки. Напишемо: «Діаграма додається», — і прикладемо. Якщо діаграм буде кілька, нам і штати можуть збільшити. Так, діаграм повинно бути мінімум три: про зростання виробничих потужностей, про впровадження нової техніки, ну й, звичайно, про продуктивність праці. За останні десять років.

— Та у них показники майже однакові. І за п'ять, і за десять років. На діаграмі того зростання ніхто й не помітить.

— Зробимо діаграми в більшому масштабі. На

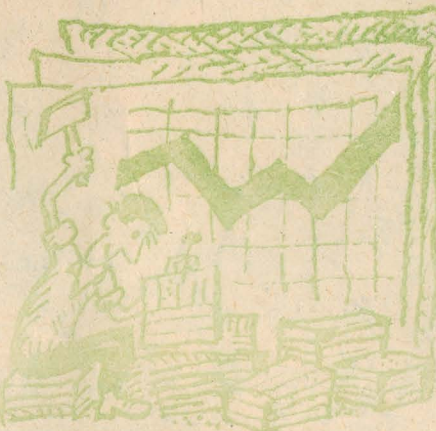

ГУМОРЕСКА

великих таблицях. Тоді обов'язково всі, кому треба, побачать. Коли в такий спосіб буде розказано про досягнення, перейдемо до зловживань, яких не виявлено. Тільки робити це треба тонко і, знову ж таки, масштабно. Ви мені розкажіть, чому тих зловживань нема, чим їх відсутність викликана. Сміливо розкривайте й показуйте наш передовий досвід. Натякніть, що керівництво контори ночами не спить, про ті зловживання думаючи.

— Не повірять нам. Людина без сну швидко виснажується. Спати навіть керівництву треба.

— Тоді пишіть, що воно спить і думає, а тому ніхто не зловживає.

— Бо нічим, — знову не втримався Рогачівський. — Чим вони там на другій дільниці можуть зловживати? Гвіздки і тарна дощечка. А найголовніше, чесні хлопці підібралися. Непитущі.

— Це ви киньте, Рогачівський! Зловживати завжди і скрізь знайдеться чим. І про те, що хлопці непитущі, не згадуйте. Сьогодні він непитущий, завтра — насмокчеться, а нас за дезінформацію — до відповідальності. Ні, ви краще все записуйте на рахунок невиспаних клопотів керівництва контори. У крайньому разі, скажемо: ми клопоталися, але недостатньо. Після зловживань переходьте до загальної обстановки в колективі. Менш як п'ять сторінок з цього питання я від вас не візьму. Максимальна конкретизація. По всіх аспектах, проблемах, напрямках, аж до колективних культурних заходів у театр і виїздів по гриби.

— Вони більше футболем і риболовлею захоплюються, — уточнив Рогачівський.

— От-от! Ще й про спортивні досягнення напишіть і про любов до живої природи. А наприкінці — сторінки на дві — рекомендації і перспективні заходи з урахуванням живої природи, розвитку театрального мистецтва і нової прибудови до сараю. Таким чином, доповідна записка матиме два десятки сторінок машинопису. Звичайно, через півтора інтервала. Три діаграми. І докладний план культурно-освітньої роботи. Ідіть, Рогачівський, і без розгорнутої доповідної до мене не потикайтеся.

І тут задзеленчав телефон. Пересядько взяв трубку. Те, що він почув, здається, дуже його потішило. Принаймні, голос у Ларивона Леонідовича одразу став лагідним, майже ніжним.

— Слухаю, дорогий Василю Васильовичу, уважно вас слухаю. Можна сказати, я весь — увага. Що? Вас цікавить дільниця номер два? Уявіть собі, якраз працюємо над доповідною про стан справ на тій дільниці. Над розгорнутою доповідною. Поглиблюємо, охоплюємо, аналізуємо. Що? Не зрозумів! Не треба? По телефону й коротко? Без зайвих слів? Ну, звичайно, можемо. Дійсно, до чого тут слова? Працювати треба, а не теревені розводити. Я своїх вчу, на ваш досвід посилаюсь. Поки що не навчилися так просто вирішувати питання. Це ж справді вивільняє час для конкретної, практичної роботи. Чи готовий я відповісти? Хвилиночку.

Пересядько гарячково кинувся шукати на своєму столі злочасний папірець з автографом Рогачівського. Знайшов і голосно, з піднесенням зачитав його: «Дільниця плани виконує. Зловживань не виявлено. Обстановка в колективі нормальна».

Поклавши трубку, Ларивон Леонідович довго дивився на Рогачівського, а потім сказав, не приховуючи задоволення:

— Вчіться, Рогачівський, як треба питання вирішувати оперативним й по суті. А ми тут розвели балачки. Двадцять сторінок машинопису! Це ж треба таке вигадати!

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

м. Київ.

Кращий із кращих

У Самборі на Галичині ім'я кооператора Петра Івановича Урбана оточене не меншим ореолом романтизму, ніж шляхетної панночки Марини Мнішек, яка у тутешньому костюлі загнуждала у чоловіки котрогось із лже-Дмитріїв. Не берусь твердити, котрого саме, бо й самі самбірчани мають з цього приводу різні версії. Воно й зрозуміло — афері кілька сот років минуло, зі свідками шлюбу, як сказав би інспектор місцевої міліції, тугувато.

Але то давнє діло. Познайомимосся ліпше з Петром Івановичем, нашим сучасником, службовцем, конкретніше — головою правління Самбірського районного споживчого товариства.

З точки зору керівництва Львівської облспоживспілки, Урбан — торговельник, яких мало. Людина поважана, гідна і всебічно достойна. Додамо ще від себе: добре знана, не якийсь там лже-Дмитрій. Хоча, між іншим, у місцевої міліції і про нього з інформацією тугувато. Але про те потім. Не будемо забувати назви цієї розповіді: кращий із кращих — це про Петра Івановича.

Справді-бо, багато встиг зробити голова для своїх пайовиків. Там за його керівництва магазин новий відкрили, а там — старий закрили, в одному місці «Смерічку» при дорозі спорудили, а в іншому — ще кращу «Берізку» посадили. І все зроблено гарно, доброту. В окремі, особливо устатковані і обладнані, зали «нереєстрових» відвідувачів навіть і не пускають, мовляв, оцінити не зможуть, насміятись лишень. Ну, то, звісно, для бенкетів, чого, справді, пхатись?

Але ось після трудів праведних у зодчій натурі Петра Івановича намітилася якась нова лінія. Самбірчан дещо здивувала історія з килимами. Подумати тільки: добродій Урбан неприпустимо помилився — продав інвалідам, ветеранам Великої Вітчизняної війни лише 78 квадратних метрів килимових виробів із майже 4 тисяч, які у нього були! Справді, малувато дістали ті, хто має певні пільги, і дуже достатньо ті, хто має якісь інші переваги. Як відзначили ревізори, «це сталося тому, що черговість отоварення заяв порушується самим головою райСТ т. Урбаном».

Потім не раз траплялися інші прикрі помилки, які свідчили про те, що голова не шанує всього розмаїття правил нашої торгівлі. Свого часу завідувачий магазином у селі Бабиному В. В. Струбицький зробив добрячу розтрату. І що? Нишком покрив її і з орбіти не злетів — став товарознавцем, потім завідувачим складом. У магазині «Колосок» (у цьому будинку, до речі, робочий кабінет П. І. Урбана) розтратили понад 10 тисяч карбованців, і т. ін.

Традиція порушень міцніла. Тим часом авторитет П. І. Урбана у керівних торговельних сферах... теж міцнів. Відзнаки чергувались із заохоченнями. Щоправда, за непорозуміння з килимами голова дістав на бюро міськкому партії догану, але, мабуть, зовсім не налякався. Не встиг охолонути цей документ, як Петро Іванович провів ще масштабнішу операцію з товарами підвищеного попиту.

Кілька посланців голови відбули з насиджених місць шукати у білому світі дуже дефіцитного шиферу. А в обмін на покрівлю взяли дуже непопулярні у Самборі м'ясні консерви, або, як висловився Петро Іванович (подумати тільки!) неходові.

«Неходовий товар» зробив своє діло. У Кімовську Тульської і в Ржеві Калінінської областей знайшовся шифер — тринадцять з половиною тисяч листів. Не прикидайте, скільки ними можна вкрити хат, і так видно — багато. Шість вагонів. Коли вони надходили, Самбір був урочистим і оптимістичним, як гімн з «Івана Сусаніна». (Вибачте, але порівняння чисто випадково стосується епохи лже-Дмитрія).

Щоправда, чутки про шиферне «ельдорадо» незабаром почали розвіюватися. Прірва шиферу десь розтанула. Та й взагалі, чи була вона? Наприклад, слідчий О. В. Охріменко 21 квітня 1981 року виніс ухвалу, з якою погодився начальник міськрайвідділу внутрішніх справ В. Г. Гомолач, про відмову у порушенні кримінальної справи. В ній говориться, що за децентралізованою закупкою з Ржевської міськрайбази одержано 3920 листів шиферу по ціні 1 крб. 79 коп. 850 з них використано на ремонт магазинів, а 3070 продано робітникам. «Фактів продажу шиферу за завищеними цінами не виявлено». Таке підсумкове речення в цьому гуманному документі.

Але ж був не тільки Ржев, а й Кімовськ, і було тринадцять з половиною тисяч листів, а не 3920. Де поділося все це добро?

До речі, шифер був на складі у згаданого В. В. Струбицького. Пам'ятаєте — село Бабине і розтрати? Між іншим, у цьому селі колгоспний конюх І. В. Касій придбав (не в магазині, зрозуміло) шифер по 4 крб., а механізатор В. І. Ванівський і пенсіонер В. Ф. Слободянюк — по 3 крб. 50 коп. за лист. Але це просто так, для поінформованості, на той предмет, почім ниньки платять на «чорному базарі» за покрівельний матеріал.

Петро Іванович наполягає, що шифер закупили працівники кооперації, що він надійшов у магазини. Мабуть, було й таке. Але, мабуть, було це не дуже поширеним явищем. Є чимало людей, які увійшли до списків «купців», а шиферу й не бачили. Взяти хоча б завмага з села Рогізного І. К. Макаручука. «Повідомляю, — пише він, — що на торгбазі ніякого шиферу не брав». Тим часом, за ним шифер рахується...

Та що там окремі приклади і факти! У той час, коли на станцію Самбір прибували вагони з будівельними матеріалами, у голови районного споживчого товариства вистачило чорнила у ручці звертатися до райвиконкому з проханням виділити споживчому товариству... шифер. І виділили (при півторатисячній черзі!).

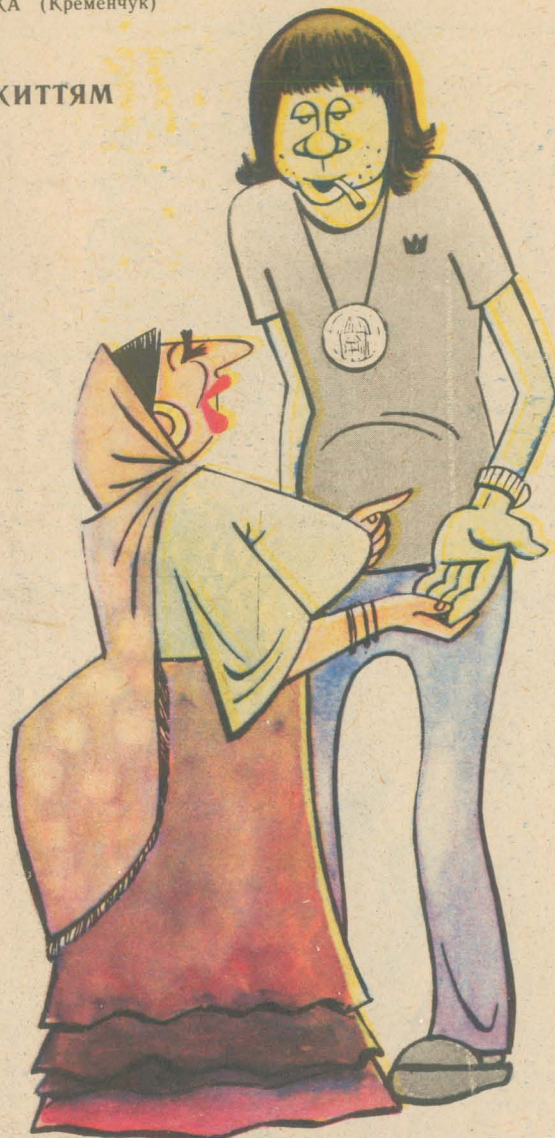
Про самбірського спритника написала обласна газета «Вільна Україна», до якої надходили і продовжують надходити листи громадян, обурених діями П. І. Урбана. Але не встигла редакція повідомити про вжиті заходи, як на зльоті кооператорів області голова правління облспоживспілки М. О. Яремчук прореагував на виступ преси дуже своєрідно: в урочистій обстановці вручив П. І. Урбану чергову грамоту, що скріплює його авторитет кращого з кращих. А для кого він такий — для отих людей, що по кілька років пишуть заяви на спекулює ним?

В. ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

Мал. А. ЩЕРБАКА (Кременчук)

У НОГУ З ЖИТТЯМ

— Випадає тобі, чорнобривий, велике щастя: джинси фірми «Лі», магнітофон «Соні» і наречена з «Жигулями» останньої моделі.

ФРАЗЕОЛОГІЧНИЙ ТЛУМАЧНИЙ СЛОВНИК

АКОРДНА ОПЛАТА — винагорода праці музиканта.

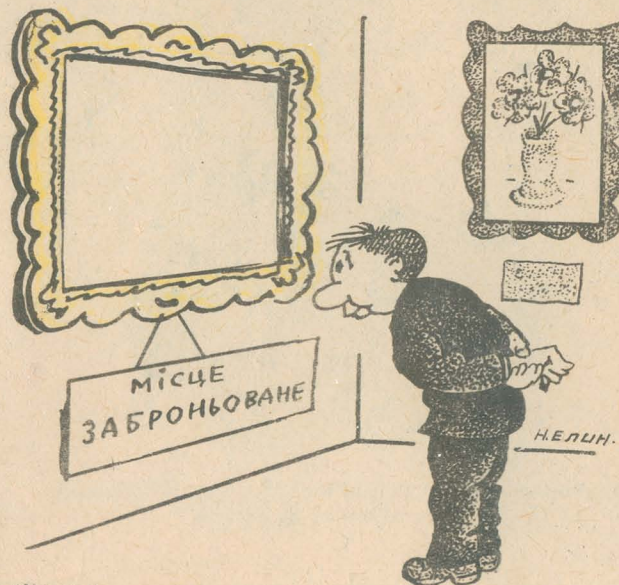
ВУЛИЧНИЙ РУХ — міграція бджіл у вулику.

ДАМА СЕРЦЯ — лікарка-кардіолог.

ХРОНІЧНИЙ ХВОРИЙ — той, що над усе любить хрін.

СІМЕЙНЕ ВОГНИЩЕ — газова плита.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал М. ЄЛІНА (Москва)

Вітаємо ювілярів!

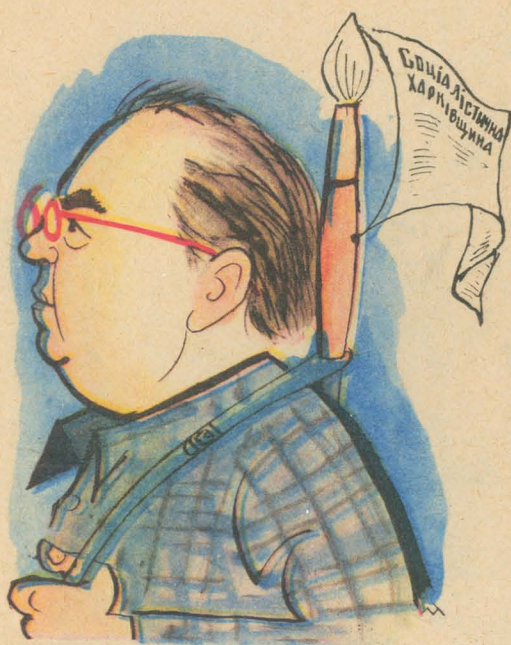

Поета Миколу НАГНИБІДУ
з його першим 70-літтям.

Письменника Бориса ХАРЧУКА
з його першим 50-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Художника-карикатуриста Михайла ЛИТВИНА
з його першим 60-літтям.

Автошарж

Учені стверджують, що специфіка людської пам'яті полягає саме в тому, що нам властиво забувати. Мовляв, несила бідній пам'яті тримати у своїх звивинах ту страшну кількість інформації, яку обрушує на неї щодня, щохвилини, щосекунди перенасичене подіями життя. Тому забудькуватість ми з вами, шановні читачі, схильні віднести швидше до дивацтв, аніж до вад людських.

Ну, забула людина проїзний і їде без квитка! З ким не буває! Міг би, до речі, контролер і повірити, а не чіплятися зі своїм штрафом, — часто кажемо ми. Ну, не заплатив за телефон зайнятий по зав'язку чоловік. Забув! Буває, трапляється. Можна було б і не поспішати з відключенням його апарата. А нагадати ще раз. Ну, забув борг віддати! Може, він зовсім не робить вигляду, а справді не пам'ятає? Просто вилетіло з голови! Так хіба варто з цього робити якісь висновки?

Чи не правда, саме тут, у цьому питанні ми з вами противники жорстких санкцій, рішучих заходів? З ким не бувало, з ким не траплялось! Самі парасольки в трамваях залишали або рукавички в автобусах. Зібравшись шпетити свого колегу на чергових профзборах, ми знаємо наперед, яка відповідь його врятує від догани. І мало не силоміць вириваємо з нього це зізнання:

— Ну, скажи чесно, чому ти цього не зробив? Тільки відверто! Забув?

— Забув, — зізнається чоловік, і всі полегшено зітхають: забула людина, а її бозна в чому хочуть звинуватити!

Мешканець села В. Косниця Ямпільського району Вінницької області підписав договір у районному будівельному управлінні на перекриття даху свого будинку. Заплатив аж 1675 карбованців та ще й 38 копійок. Було це 18 грудня 1979 року. Заплатив і став чекати. Чекає він і до сьогодні. Ніхто до нього не приїздив, дах у будинку не перекривав. Бо, як виявилось, у РБУ про цього замовника просто забули. Хоча, при всій своїй скромності, замовник регулярно про себе нагадував. Так от, коли він нагадував, особливо своїм приїздом, на якусь мить будинок без даху спливав у пам'яті будівельників, вони тут же клялися, що хапають інструменти — і в путь. Але не встигали причинитися двері за клієнтом, як у них знову виникало провалля в пам'яті. Воно і зрозуміло: гроші замовника давно відіграли свою роль, вони увійшли до всіх цифрових показників, перетворившись для будівельників у зарплату і преміальні, од яких, природно, в них і спогаду вже не лишилось...

Взагалі, як показує практика, забудькуватість особливо тісно пов'язана із словом «дай». Ну, хто, скажіть, колись забув одержати зарплату, путівку до санаторію чи ордер на квартиру? Поки людина одержує, вона нібито все пам'ятає. А от коли їй доводиться самій щось дати, коли їй нагадують, що вона повинна і мусить, людина починає здивовано кліпати очима. Мовляв, хоч убийте — не пам'ятаю!

Коли будівельники ПМК-5 ще в 1977 році підписували договір із жителями села Смородьківці Куп'янського району Харківської області на спорудження водогону, вони не забули злупити з клієнтів десять тисяч карбованців. Але якби зараз хтось нагадав будівельникам, що вони так і не добудували того водогону, кинувши його на півдорозі, що траншеї із заритими трубами заросли бур'янами, вони б аж застогнали, напружуючи пам'ять, але все одно нічого б не згадали. Бо ті десять тисяч карбованців давно запробутовані, увійшли в усі звіти і згадувати про них тепер ніякого сенсу немає.

І дивно: чим масштабніша ця забудькуватість, тим лагідніше на неї дивляться. Навіть банальний штраф примушує, скажімо, автобусного «зайця» зайвий раз згадати про свої пасажирські обов'язки. А от дирекцію, приміром, заводу «Криворіжсталь» на Дніпропетровщині ніхто і ніщо не примушує згадувати про їдальню номер тридцять вісім, яку п'ять років тому було закрито на ремонт і переобладнання. Закрили і геть-чисто забули. Хіба що робітники другого доменного цеху, щодня проходячи повз цю напівзруйновану двоповерхову споруду, обурюються. Але це таке діло. Як кажуть, той, хто не хоче почути, не почує.

Колись забудькуваті люди, знаючи свою слабкість, вдавалися до маленьких хитрощів. Приміром, зав'язували вузлик на носовичку, щоб згадати про ту чи іншу справу. Може, варто, шановні читачі, подумати і нам із вами про такі або дієвіші способи нагадування деяким товаришам про їхні безпосередні службові обов'язки. А для цього нам потрібно самим дещо згадати. Наприклад, різницю між забудькуватістю і безвідповідальністю.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

БАЙКА

Борсук очолював контору «Заготлико». Хоч підприємство невелике, Та все ж директор — не просте цабе; І він поставив вище всіх себе: «Лише один я маю право радить, Як що зробить, що де впровадить...» І хоч Борсук аж розривався криком, Та план щомісяця валило «Заготлико». У трест покликали нарешті грубіяна, Щоб дати йому добряче прочухана. «Я Борсука, — сказав Єнот, — звичайно, поважаю, Але ж докерувався він до краю. Є думка: увільнить його з роботи. «Ну, як так можна? Схаменися! Що ти?!» — Застрекотіли жалібно Сороки, — Йому ж до пенсії лишилося два роки. «Це правильно, — підтримав їх керуючий Осел, — Хоч «Заготлико» й заднього пасе, А сам Борсук до діла і не прагне, Та хай уже до пенсії дотягне...»

І «потягнув» Борсук ізнов контору — Униз, звичайно, а не вгору.

Петро СИВОЛАП.

м. Кіровоград.

В порядку в нього все із зором,
Зі слухом — теж усе як слід.
Він просто на байдужість хворий,
І це — страшніше інших бід.

ІСПИТ

— Я іспит склав відповідальний! —
Хвалився батько там і тут, —
Мій син вступив у театральний,
Дочка — в медичний інститут!

ПЕРШІСТЬ

У творчому конкурсі першість здобув —
Він перший у ньому відсіяний був.

ШАНУВАЛЬНИКИ

За талант свій із друзями п'є —
Шанувальників цьому таланту шукає.
...Вже давно й шанувальники є,
Лиш одна заковика — таланту немає.

Василь МАРТИНОВ

РАДІСНА ЗУСТРІЧ

— Привіт, Семене! — радість у Петра, —
Давно, давно нам стрітися пора!
Тебе побачив і Тимка згадав.
— Чому? — Семен в товариша спитав.
— Все дуже просто, дорогий Семене.
Тимко, як ти, позичив гроші в мене.
Не знаю вже, чекати борг допоки,
Бо, як і ти, не віддає три роки.

Порада парубків

Якщо не придивляються дівчата
До тебе, то одне тоді затам:
Потрібно з найпростішого почати —
До себе добре придивися сам.

СПІВАВТОРИ

— Чому він взяв в співавтори бездару
І втратив половину гонорару?
— Тому, що сам уміє лиш писати,
А той бездара — швидко видавати.
м. Львів.

ВАЖКО
УЯВИТИ

ГУМОРЕСКА

— Правильно! Вас теж! — продовжував молодик. — Було це тоді, коли по нашій планеті бігали мамонти.
— Ич! Професор знайшовся! — загуділи в черзі.
— А наші предки жили у печерах і на тих мамонтів полювали, — не зреагував на репліку «професор». — Та поки вони

полювали, який-небудь хижий звір залазив до печери і чекав, коли повернуться її мешканці. А ті, підійшовши до домівки, гадали: сидить там звірюка чи не сидить. Треба когось посилати, щоб перевірів. А кого? Ну, звісно, того, хто для племені менше користі приносить, — людей похилого

віку і жінок. Бо які там з них мисливці. Отоді предки розступалися перед корою і говорили: «Будь ласка, дороженька, проходи!» А через хвилину чують: хижак — хрум, хрум, хрум... І немає «дороженької». Зрозуміли? А ви наперед пхаєтеся! Гадаєте, велика честь! — докірливо глянув на чергу молодик і впевнено попрямував до дверей, що якраз відчинилися.

Жінки, приголомшені почутим, розступилися перед ним. Та коли я спробував прошмигнути слідом, було вже пізно.

— «Хижий звір! Хижий звір!» Знайшов чим лякати! — отямили вони і, відштовхнувши мене від дверей, лавиною посунули в магазин.

Важко було навіть уявити, що сталося би з печерним хижакком, якби він зараз потрапив жінкам на очі...

Михайло ПРУДНИК.

ДАЛИ
ПЕРЦЮ!

ЗА НЕХЛЮЙСТВО — головному агрономові радгоспу-заводу імені надида Солодухіна на Херсонщині М. 6. Аргющенку, який, не попередивши населення, розпорядився обпилювати сади. Через це загинула велика кількість медоносних бджіл. Рішенням Новокаховського міського комітету народного контролю, котрий розглянув скаргу мешканців села Корзунки, М. 6. Аргющенка усунуто з посади. Про це Перцеві повідомив голова комітету тов. Завізен А. М.

ЗА БЕЗВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ — начальниці спеціалізованої пересувної механізованої колони № 23 Ю. І. Миньку, який зовсім не контролював будівництво дільничної лікарні в Іршавському районі на Закарпатті, внаслідок чого до тієї нової лікарні й наблизитися було страшно. Про це Перцеві написали жителі сіл Приборжавського та Лукового (див. журнал № 8). Заступник голови облвиконкому тов. Тимченко І. П. сповістив редакції, що за недоліки та упущення в роботі Ю. І. Минька з роботи знято, а начальника ПМК-22 В. Ю. Маргіту суворо попереджено. У даний час усі недороби в лікарні ліквідовано.

ЗА БРАКОРОБСТВО — начальниці відділу технічного контролю одеського виробничого об'єднання ім. Січневого повстання В. А. Лесному. Він, заплісуючи очі, випускає у світ білий бракований слюсарні інструменти, які згодом потрапили на пернську «Виставку ширнотреба» («Перець» № 7). За це його звільнено з посади, про що повідомив голова Одеського міського комітету народного контролю тов. Брмаков А. В.

ЗА ШКУРНИЦТВО — ветлікарів колгоспу «Комуніст» Старосинявського району Хмельницької області В. М. Паламарчуку. У його квартирі, написали Перцю колгоспники, виникла пожежа, і Паламарчук, нічого сумняшся, заднім числом застрахував своє майно від вогню й намагався таким хитромудрим робом видурити у держави значну суму грошей. За це народний суд засудив його на шість місяців виправних робіт по місцю проживання з відрахуванням на користь держави 20 процентів заробітної плати. А бюро Старосинявського райкому партії, як повідомив редакції секретар райкому тов. С. Рудчук, оголосило Паламарчукові суворо догану з занесенням до облікової картки.

САТИРИЧНІ ІЛІУСТРАЦІЇ

УГОДА

Угоду із Котом уклала Миша: «Розбою — край! Віднині — мир і тиша». Та поки той папір до справи шився — Од Миші хвіст один лишився...

ВИГОДУВАЛА

Все краще — синові у ротик. «Іж, — примовляда, — ти ж мій котик!» Тепер синок за це у дяку Не ротик роззявля — ротяку!

Григорій АРАБХАНОВ.

«СПІВАК»

У Дем'яна ну й горлянка, Кожен день співає зранку. А співає Дем'ян: — Дай,

папан, на ресторан! В. КИШАКІВСЬКИЙ.

РЕЦЕНЗІЯ

О друже мій, питати нащо, Що у цій книжечці найкраще? Доречне тут питання інше: Що у цій книжечці найгірше? Юрій РИБНИКОВ.

НА СУХОМУ МОКРЕ...

Комедія на одну дію, три картини

Дійові особи:

ЖАГАЛА Георгій Вікторович — заступник голови Ждановського міськвиконкому Донецької області. АНДРЕЄВ Олег Іванович — головний інженер відділу комунального господарства Ждановського міськвиконкому.

МАНІН Борис Васильович — заступник голови Сватівського райвиконкому Ворошиловградської області.

БОНДАРЄВ Олексій Іванович — голова Сватівського міськвиконкому.

ДЕМЧЕНКО Борис Андрійович — директор заводу теплового і транспортно-підйомного обладнання.

БОРОДІН Віталій Іванович — головний інженер харчосмакової фабрики.

ЩЕРБАКОВ Володимир Іванович — директор олійно-екстракційного заводу.

СЬМАК Веніамін Іванович — начальник комбінату комунальних підприємств м. Сватового.

КАРИНА ПЕРША

Кабінет Жагали. Входить Андреев.

Жагала. Ну, що ж, розповідайте, як це ми дійшли до ручки?.. Я хотів сказати — до такого життя, що наші люди в «Перець» пишуть?

Андреев. Не розумію.

Жагала. Не розумієте і не здогадуєтесь. Тоді слухайте (читає). «Здоровенький був, Перче!» Це можна пропустити. «Ти, звичайно, знаєш, як гостро стоїть у нас на Донбасі проблема води, а от у нашому місті Жданові розтринькують воду просто безбожно. Завітай на вулицю Кравченка в селищі Україна нашого міста й ти побачиш, яку масу води вивергає щоденно невідремонтований водогін. Дивитися боляче!»

Андреев. Фантазія. Гіпербола.

Жагала. Як це гіпербола?

Андреев. Воно, якщо по-чесному, то трохи протікало... Не так, звичайно, щоб нагадувало потоп...

Жагала. Коли почало текти?

Андреев. Позаторік. Текло минулого року. Та й цього...

Жагала. Де саме?

Андреев. У різних місцях. Але ми у принципи ремонтуємо.

Жагала. І довго ви будете ремонтувати?

Андреев. Старий він, дрявий. Заміни вимагає.

Жагала. Отже, так і відповімо. Мало місце незначні витікання... Але ми вчасно ремонтували...

У перспективі передбачається заміна водопроводу...

Андреев. А хто підпише відповідь?

Жагала. Як хто? Ви ж і підпишете.

Андреев. А може, ви — для солідності?

Жагала. Ніякої солідності! Я хотів сказати — ніякого «а може». Бажаю успіху.

Андреев (виходить. На ходу). Це ж треба таке вигадати — вулкани, потоп. Не бачили вони справжнього потопу...

КАРИНА ДРУГА

Розсувається завіса. На заднику зображення справжнього потопу. Затоплено городи, господарські будівлі. Навіть деякі приватні будинки — у водяному поліні. На сцену виходять Манін, Бондарев, Осмак, Демченко, Бородін, Щербаков.

Манін. Товариші, ми зібралися у дуже важливій справі. Ось уже протягом кількох років і районний, і міський виконкоми одержують скарги від громадян вулиць Горького і Свердлова. У скаргах говориться про одне й те ж — затоплення. Я вважаю, що цьому неподобству слід покласти край...

Голоси: «Правильно!», «Давно пора!» З-поміж інших голосів особливо виділяється голос начальника комбінату комунальних підприємств.

Манін. Я не впевнений, що мене правильно зрозуміли... Тут присутні товариші з трьох наших підприємств — двох заводів і фабрики. Так от,

скарги пише, що в затопленні винні ці підприємства. Начебто їх стічні води наробили лиха.

Бородін. Воно, можливо, дещо й потекло...

Манін. То що будемо робити?

Бондарев. Ми ж не винні. Стихийне лихо.

Манін. Що ви маєте на увазі?

Бондарев. Позаторік три місяці підряд ішли дощі...

Манін. Це — факт. Але ж це було давно.

Демченко. А може, це все наробили підземні води... з Карпат... Дехто схильний думати, що так воно і є.

Манін. Дуже цікава думка. Товариші Демченко і Бондарев залишаються, решта — вільні. Дякую за увагу. То ви кажете, Борисе Андрійовичу...

КАРИНА ТРЕТЯ

На Сватове опустився вечір. Біля парадного входу до райвиконкому стоять двоє — Манін і Бондарев. Жваво жестикулюють. З усього видно, настрої в обох чудові. Поручалися й розходяться. Ліхтарі на стовпах гаснуть. За якусь мить із темряви чути голос Бондарева: «Борисе Васильовичу, де ви? Допоможіть!» Голос Маніна: «Що з вами?» Бондарев: «Та вскочив у канаву, а тут повно води!» Манін: «Зачекайте! Але... Тут жакливе болото... Навряд чи пройду!».. Невдовзі чути, як у воді поряд брешаються двоє. Спалахує світло. З канави вибираються Манін і Бондарев.

Манін. Ну й халепа!

Бондарев. Треба намити шию електрикам!

Манін. Воно, звичайно... А може, все-таки, Олексію Івановичу, займемось ремонтом водостічної системи, дренажем? Ні к чорту ж не годяться!

Бондарев. Воно й справді не завадило б...

В. КИРИЛЕНКО.

Р.С. За точність діалогів автор не ручається. За точність фактів — стопроцентно.

В. К.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А інакше ви не зможете ними користуватися.

ІРОНІЗМИ

● Віддав богу душу — за постійну пропуску в рай.

● Цейтнот — це коли час випереджає думку.

● Полювання на зайців завжди викликає собаче захоплення.

Микола ПОЛОТАЙ.

КІЛЬКА КАРТИН ІЗ ПІДВОДНИХ ГЛИБИН

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

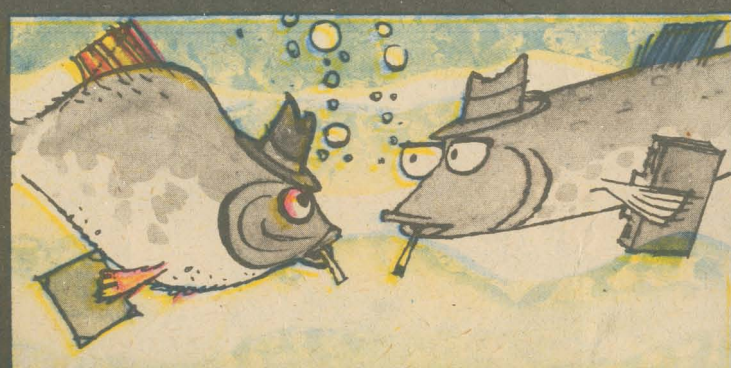
Освіжити?

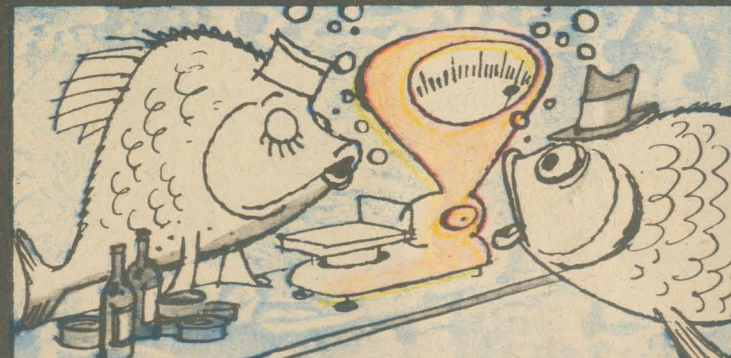
Без слів.

— Казала тобі, не зв'язуйся з ним. Бо як тільки натякнеш про одруження, він одразу задкує.

— Ну, як ваш новий заступник?
— Дуже йоршистий.

— Що ж ви мовчите, ніби води в рот набрали! Є у вас книга скарг чи нема?

— Ти мені тут дивись, як щось — свисти!

ІЗ РОЗРАХУНКУ НА ДОВГОЖИТЕЛІВ

У 78-річної Кароліни Пільселлі з англійського міста Таммерта сталося щось із тазостегновим суглобом. Треба було оперувати. Отож вона й звернулася до міської лікарні. Там її вислухали, оглянули, зробили рентгеновський знімок і записали в чергу на операцію.

Тільки після того, як старенька улаштувала скандалчик у мерії, їй зробили операцію позачергово.

Нетерпеливість пані Кароліни можна зрозуміти: очікувати в черзі їй треба було ні більш, ні менш як 42 роки!

СУМНІВНИЙ КОМПЛІМЕНТ

Місцеві групи расистської терористичної організації Ку-Клукс-Клан у трьох містах штату Джорджія розпущено. Це оголосив їхній керів-

ник Калвін Ріс. За його словами, «вони стали непотрібними у зв'язку з урядовими змінами у Вашингтоні». Чому саме? А тому, що «адміністрація Рейгана продовжить роботу там, де Ку-Клукс-Клан її припинив», — пояснив Ріс.

ЦІЛКОМ ТАЄМНО!..

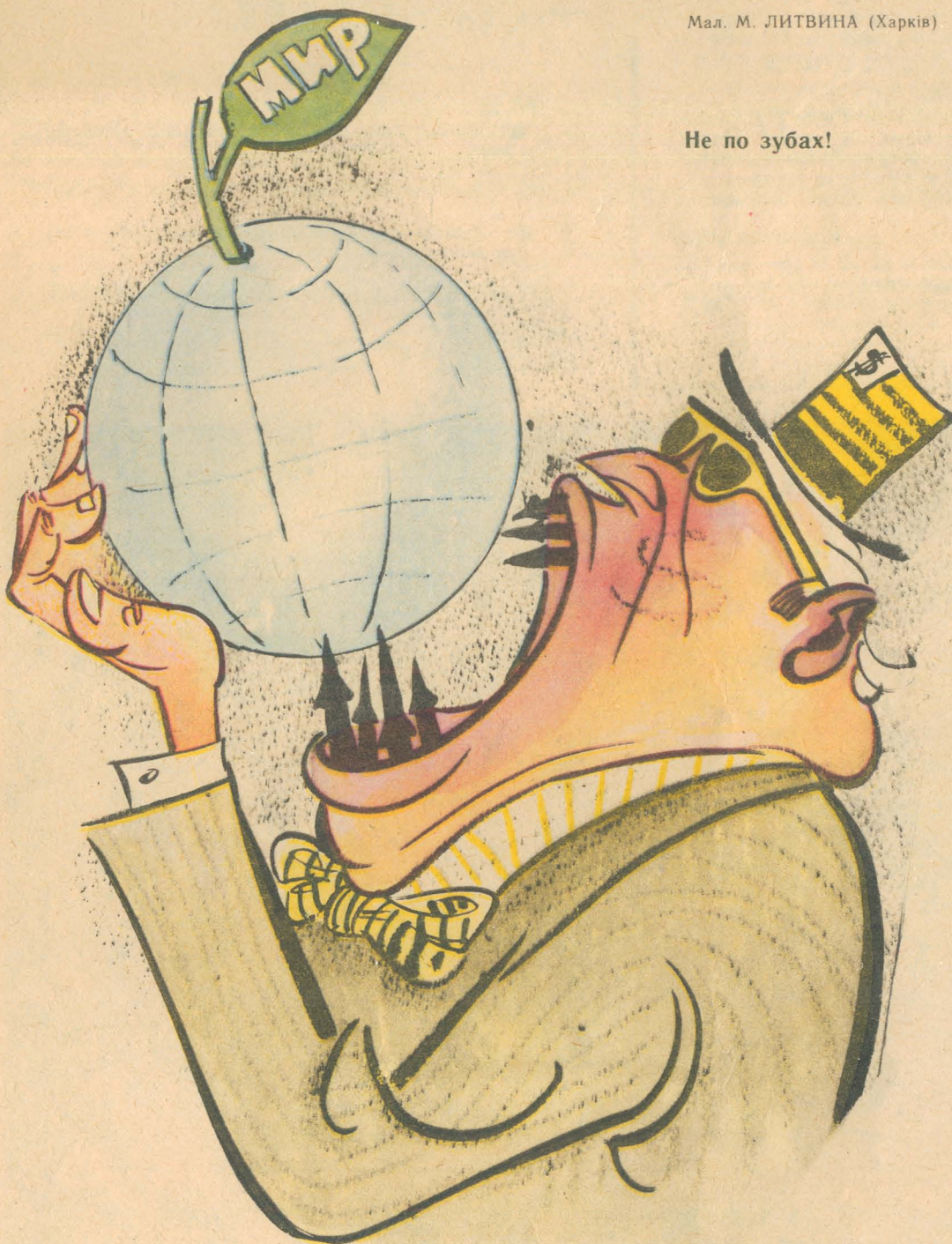
Добираючи на роботу у своє управління нових прибиральників, начальник британської розвідки у Гонконгу виявив, здавалось би, неабияку кмітливість: брав лише глухонімих китайців, щоб не могли почути, а тим паче розбавати секретних розмов, що велися там. Тому працівники розвідки поводитися на роботі досить безпечно і недбало залишали на столах секретні документи, коли глухонімі прибирали приміщення.

Тільки після того, як стало ясно, що з управління відпливає інформація, начальство збагнуло, що глухонімі можуть читати і писати.

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

Не по зубах!

Рассел БЕЙКЕР

«Як мене четвертували»

Перед тим, як переїхати до Нью-Йорка, нам довелося збутися дітей — домовласники терпіти не можуть пожителів із дітьми. Крім того, орендна плата дуже висока, і хто може дозволити собі найняти квартиру, досить простору для сім'ї з дітьми?

Зрозуміло, всі ми ридали. Переїзд до Нью-Йорка став для мене важкою подією ще й тому, що нам довелося збутися й столового гарнітура (кімнати для нього не стало). Все це було дуже гірко. Здавалося, нас просто-таки четвертують.

Коли наша простора квартира стала нам не по кишені, ми були змушені підшукати інше житло, пожертвавши при цьому однією кімнатою. А це значило, що стало ніде зберігати здоровезну валізу зі старими фотографіями нашої бабусі і написаними нею в 1899 році листами до нашого дідуся. Крім того, ми розсталися з улюбленим кріслом-гойдалкою і урною із прахом дядечка Марка.

— Усі ці речі, — розтлумачив нам домовласник, — слід тримати на горнищі, а це нью-йоркцям давно не по кишені.

Так, нам було дуже сумно. Здавалося, нас четвертують.

Квартплата знову зросла, і нам довелося розпрощатися з вітальнею. Сусіди казали, що ми просто несповна розуму, коли бачили в нашій квартирі таку кімнату.

Наступне підвищення квартирної плати змусило нас перебраться в закателок із кухонькою без вікна. Коли ми вперше побачили те тісне житло, на нас напала смертельна туга. Ми довго сиділи мовчки, поки я не сказав:

— Послухай-но, а це ж схоже на наше перше післяшлюбне пристановище, куди ми переїхали, окрілені «великою американською мрією» про успіх і процвітання.

По тому я взяв свою супутницю на руки і переніс через поріг. У моїй душі ожили спогади про безтурботне щастя нашої молодості. Та невдовзі вони згасли, і нам стало сумно. Здавалося, нас четвертують.

І ось настав день подальшого підвищення квартплати. Ми збунтувалися — відмовилися платити за квартиру. Ми не хотіли, щоб нас четвертували.

— Не хочете платити — нарікайте на себе, — заявив домовласник. — У Нью-Йорку до біса людей, які з радістю оселяються в цій квартирі.

Домовласник, як виявилось, мав рацію: нових пожителів він знайшов без клопоту. А ми були змушені підшукати собі інший притулок.

Щоб розміститися в новому житлі, мені довелося розстатися зі своєю супутницею життя — для неї просто не було місця.

— Та це ж справжня темна комірчина, — пояснив я їй. — Тобі вона не сподобається.

Звичайно, ми обоє ридали. Все це скидалось на четвертування.

При наступному підвищенні квартплати я зв'язався з агентами по торгівлі нерухомим майном, і вони взяли підшукати для мене полицю в складському приміщенні на Манхеттені. Але виявилось, що на ній може розміститися людина на зріст не більше 1 метра 20 сантиметрів.

Хірург пробував підбадьорити мене.

— Я зробив сотні таких операцій, — запевняв він. — Мої пацієнти живуть на найдорожчих полицях на Манхеттені.

— А чи не буду я потім жалкувати? — поцікавився я.

— Звичайно, вам стане трохи сумно після того, як я вас четвертую, — відповів він.

«Інтернешнл геральд трибюн»,
Париж.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— А ти знаєш, — каже жінка чоловікові, — наш новий сусід, отой, із п'ятої квартири, кожного разу, як на роботу йде, цілує свою дружину. А ти от цього не робиш.

— Дороженька, — розвів руками чоловік, — так я ж із нею іще не знайомий.

ХАЙ БЕРЕ...

Сидить чоловік на вокзалі, куняє. Коли це сусід по лаві штурх його під бік та:

— Дядьку, он вашого кожуха вкрали! Кинувся дядько за злодієм, та бачить, що не дожене.

— Ет, — махнув рукою, — хай бере, він усе одно короткий.

ЯКІ ВАРЕНИКИ

На другий день по весіллі молода невістка береться сніданок готувати. А щоб свекрусі догодити, свою слухняність показати, питає:

— Мамо, які вареники ліпити?

— Та такі, як скот у череді, — одказує та.

Невістка й думає, що ж то за вареники, а розпитати соромиться. Врешті знову питає:

— То які, мамо, вареники ліпити?

— Та кажу ж: як скот у череді — і великі, й маленькі.

Повідомила Л. СЛІПЧУК.

ЖІНКИ НЕ БУЛО

Здибалися у буфеті Петро і Микола. Випили по одній, потім по другій. Згодом Петро і каже:

— Давай, Миколо, ще вип'ємо. Бог трійцю любить.

А Микола й одказує:

— Е-е, ні, Петре, піду я краще додому... Бо у бога жінки не було, а моя як прибіжить із макогоном, то, боюся, що ноги нас тоді не врятують.

У ЗУБНОГО ЛІКАРЯ

ПАЦІЄНТ: «Оце, лікарю, так зуб болить, що на стелю хочеться дертися».

ЛІКАР: «А ви впевнені, що на стелі він не болітиме?»

ЗАСПОКОЇЛА

— А щоб ви поздихали! — кричить баба Параска на сусідських курей, які гребуться у неї на грядці.

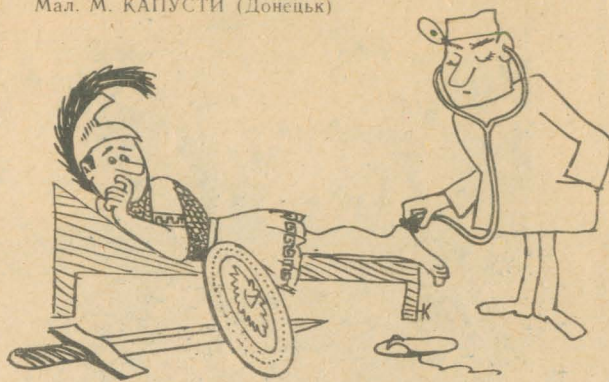
— Та що ви, мамо, їм такого лиха бажаєте, — заспокоює її дочка. — Вони ж у нас на горищі несуться.

Повідомив Микола МОГИЛЬНИЙ.

м. Київ.

Мал. М. КАПУСТИ (Донецьк)

Ахіллес у лікаря.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

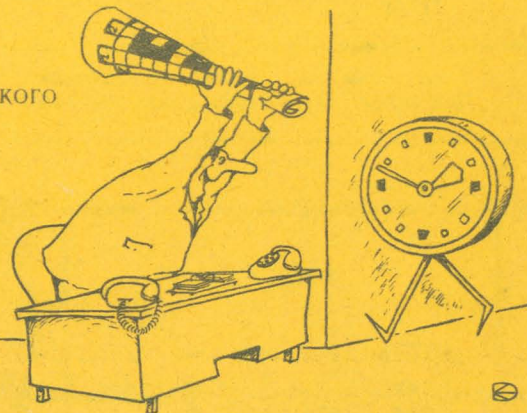
Мал. М. КРУТИКОВА (Свердловськ)

— А мене вже всі співробітницї поздоровили з днем народження.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Вбиває час.

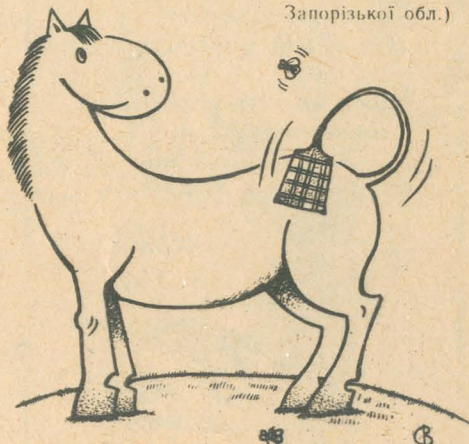

Мал. А. АНДРЕЄВА (Херсон)

Без слів.

Мал. В. СЕМЕРЕНКА (Василівка
Запорізької обл.)

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КАЗКА

Біг лісом заєць, та ненароком запарошив піском старого кро-та, що саме виглянув з-під землі. Замість того, щоб ввічливо сказати: «Пробачте, дядечку кріт, я не хотів так зробити!», — заєць узяв лапи в боки, подивився на кро-та зверху вниз і забуркотів:

— Риється тут по всьому лісі — не пройти! Подивись, на кого ти схожий: лапи в землі, весь чорний, очей не видно... Пхе!

Похитав головою кріт, нічого не сказав, назад в землю

сховався. А заєць побіг далі.

А все те бачили і чули їжачок та білочка, котрі бавились недалеко. Вони знали дядечка кро-та, любили за його доброту і поважали за pracowитість. Адже кріт стільки користі приносить у лісі! Він винищує в землі поганих і злих жуків, розпушує землю... А заєць дозволив собі отак із ним обійтись!..

— Він, напевно, не з нашого лісу, — сказала білочка, — і зовсім не знає дядечка кро-та. Треба сказати, щоб він попросив пробачення.

Пострибала білка за зайцем. З гілки на гілку, з гілки на гілку — наздогнала.

— Постривай, зайчику, образив ти дядечка кро-та, а його всі в нашому лісі поважають. Попроси вибачення.

— Відчепись, малявко, бо як підстрибну, як вхоплю тебе за хвоста, то так і відірву.

— Не підстрибнеш ти так високо, хвалько ти.

Заєць раз стрибнув, удруге. Не дістав.

А тут їжачок надійшов. Як тільки заєць утретє підстрибнув, їжачок підкотився під саме дерево і згорнувся клубочком. Заєць білочки так і не дістав, зате впав прямо на їжачка. Аж завищав від болю. Геть поколовся.

— Це тобі, щоб старших поважав і маленьких не ображав, — сказав їжак.

З того часу заєць-нечема в цей ліс і носа не показує!

Микола ЧОРНИЙ.

РИСАК

В Толі кінь вороний.
Гляньте: ще й гривастий!
Толя мчить на лани
Коники пасти.

Загнуздає коня
Так, як тато вчили.
Батіжком підганя:
«Но-о, мій друже милий!»

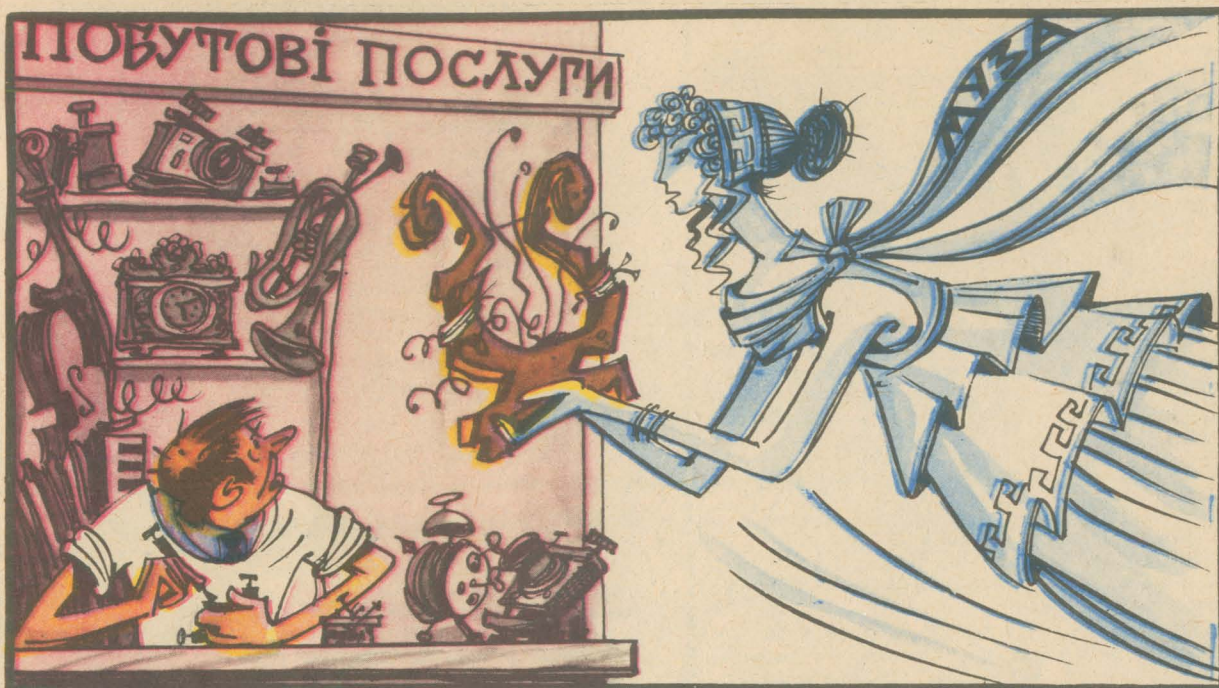
Щось не їсть вороний
Кашки-конюшини.
Не біжить в бур'яни,
Бо рисак... з лозини.

Василь ЛАТАНСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я вас бажаю, швидше відремонтуйте ліру, а то мій хазяїн уже другий роман написав без натхнення.

Тітка Одарка скинула з плечей величезний клунок — добре побазарювала! — і втомлено присіла на лаву біля автобусної станції.

— Ви не скажете, — звернулася вона до молодика, який, мугикаючи під ніс хвацький мотив, сидів поруч, — чи автобус на Маслівку вже відійшов?

ГУМОРЕСКА

— Та оце оголошували по радіо, що він запізнюється на десять хвилин, — спроквола відповів той, небало кивнувши в бік автобуса, де водій міняв колесо.

— Чого б це йому запізнюватися? — вголос подумала тітка Одарка, не помітивши жесту сусіди. — Може, щось трапилось?

— Що, що трапилось? — присунулася до неї огрядна молодиця.

— Та, кажу, автобус на Маслівку запізнюється, то, мабуть, щось трапилось.

— Ага! — молодицю мов корова язиком злизала.

— Ви чули?! — підбігаючи до гурту пасажирів, торхтіла вона. — Маслівський автобус в аварію потрапив... А я ж ту місцевість добре знаю! Там же ж урвища які глибоченні, сам чорт ногу зломить, а техніка...

— Та що ви говорите, — здивувався один із пасажирів, кремезний вусатий чоловік. — Туди дорога, як яєчко, рівенька...

— То, виходить, я брешу? — войовничо взялася в боки молодиця.

— Боронь боже, — поспішно відповів вусань і швидко відійшов від гурту.

— Ото ж бо, — вдоволено кахикнула молодиця і знову повела своє.

Через декілька хвилин про «новину» знали всі. Автовокзал почав нагадувати розтривожений вулик.

— Що це там таке, треба довідатися, — сказав сам до себе молодик і пішов, підстрибуючи від нетерпіння. Назад він уже біг і ще здалеку закричав тітці Одарці:

— От бачте, як брешуть пасажирам! Маслівський автобус впав у провалля, сто душ загинуло. «Швидкі допомоги» з усієї області з'їхалися, возять. А нам тут — запізнюється на десять хвилин.

— Ой лишенько, — забідкалась Одарка. — Подамся краще пішки, ну їх до біса, ті автобуси. Якраз до вечора вдома буду...

Не встигла вона відійти і кілометра, як позаду засигналило і повз неї прохурчав автобус. Одарка тільки й встигла прочитати: «Колобродівка — Маслівка».

Віктор ГЛУЩЕНКО.

м. Миронівка на Київщині.

КОЛИ БУКСУЄ ТЕХНІКА

Нелегко ще техніка, часом, нова Дорогу собі у життя пробива.

...Як тільки шапки засвистять коло хат — Матвій за лопату — і скопує сад.

Копа неохоче, бо спина болять. Та, хочеш — не хочеш, а жінка велить!

Дружина, як стимул, за працю фізичну Матвію в цей день купувала «Пшеничну».

Недавно Матвій, мов дитина, зрадів: — З'явився у продажу плуг для садів!

Компактний, зручний — можна вкласти в мішок. На чистому спирті працює движок...

Щоб більше Матвій не копав і не пив — Дружина звеліла: щоб плуга купив...

Припер він на дачу отой агрегат.

(В бачечку буль-булькає ректифікат!) Крутнуть лише варто, мотор завести —

І ляжуть за плугом пухленькі пласти. Посвистуй ходи — скрізь м'якенька рілля.

Жаль: стимулу ждати нема звідкіля!.. В очах орача спалахнув інтерес:

— А що, як затримати трохи прогрес?.. Дружина провідать прийшла орача:

— Пального залив?.. — Атож як! — одвіча. —

Т-ти з-зараз п-побачиш, як п-плуг цей оре!.. — Сказав і лопату велику бере. —

М-машина — це добре!.. Та й я — не с-слабак!.. — Ах, он ти залив у який спиртобак!..

Заправивсь, голубчик!.. Раз так, то бери — Впрягайся у плуга і глибше ори!..

Так, техніка часом нелегко нова Дорогу собі у життя пробива!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

«СТРАШНИЙ ЗВІР

Якось вранці я зустрів Ой страшного звіра! З пащі в нього дим валив, В кожному русі — сила!»

П. Д-ський з Кіровограда.

— Далі пішло ще страшніше. Давайте не будемо лякати читача!

«Відкрив курник хазяїн і зрадів, Коли лисицю в капкані уздрів, Яка прикинувшись — зробилась неживою. Уже з відгризеною ногою».

Д. Г-ко з Артемівська.

— Ще не дочитавши до ноги, зрозуміли: в байці щось є. А вже з ногою остаточно в цьому переконалися.

«Раз поїхав чоловік Від своєї жінки

Прямо в місто Трусковець Лічити печінку».

М. Д-юк із м. Калинівки на Вінниччині.

— Ну, і як математичні успіхи!

«Розпрягайте хлопці кінь Та лягайте у ячмінь, А я піду в сад вишневий В сад кірниченьку копати».

М. Б-ан зі Снятинського району на Прикарпатті.

— Римувати — так римувати! Не соромтесь, ваяйте так: «В сад кірниченьку копати».

Мал. В. МИЛЕЙКА (Ленінград)

— Ей там, нагорі!
Чи не можна тихіше?!

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«У нашому радгоспі побудовано крупно-рогатий комбінат».

(3 виступу на зборах).

Надіслав В. ЛЕМЕШКО.

«Я, К. Олексій Олексійович, був 4 дні відсутній на роботі в зв'язку з родами».

(3 пояснення).

Надіслав Г. ВЕЛЕЩУК.

Діагноз

Причина не-
счасного ви-
падку

Надана до-
помога

«Маленькая ранка
большого пальца
правой кисти»

«Вкусил ко-
роль»

«Забит кро-
лик»

(3 книги обліку травматизму).

Надіслав І. КУХОВИЦЯ.

«Коли мене побив сусід, я звернувся у внутрішні органи району».

(3 пояснювальної записки).

Надіслав П. БАЛИНСЬКИЙ.

«Потрібно законтракувати всіх телят, які народи-
лися від колгоспників, робітників і службовців».

(3 протоколу зборів).

Надіслав Г. МАЛАШУК.

«Він хлібнув гора по самі коліна мав п'ять жінок
і жинився знову».

(3 листа до редакції).

«Йому воно затьмарило очі і вилізло потом
боком».

(3 листа до редакції).

«У нас нету прежнього чувства а тому нехай в суді
розберуться».

(Із заяви до суду).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

Друже перче!

Як відомо, у світі нічого вічного не буває. А от у Київському міськвиконкомі, мабуть, думають інакше. Чому ми дійшли такого висновку?

Два роки тому вийшов із ладу електрокабель до житлового будинку № 25, що по вулиці Л. Толстого. А оскільки він живив будинок електроенергією більше 45 років і вже у кількох місцях спаявався, то об'єднання «Київенерго» відмовилося його ремонтувати. «Треба прокласти новий», — сказали нам енергетики.

Минулого року, коли було виготовлено технічну документацію на прокладання нового кабеля, ми звернулися у міськвиконком із проханням виділити нам будівельну організацію. Начальник Головного управління капітального будівництва міськвиконкому тов. В. Воробйов відповів, що нам треба укласти договір із трестом «Київжитлорембудмонтаж». Але з тресту повідомили, що вони не мають відповідних

спеціалістів і подібних робіт взагалі не виконують.

На початку цього року ми знову звернулися в міськвиконком із проханням виділити генпідрядчи-ка. Але і до цього часу звіти, як кажуть, ні слуху, ні духу.

До яких же пір це буде?

С. КУЗНЕЦОВ,
начальник ЖКВ видавництва
«Радянська Україна».

м. Київ.

Чи відомо тобі що-небудь про існування «троко-
вицького трикутника»? Знаходиться він у Черняхівсь-
кому районі Житомирської області.

Деякі роки тому, для зручності руху транзит-
ного транспорту, збудували новий відрізок дороги на

трасі Житомир — Коростень в обхід сіл Троковичів і Великої Горбаші. Отоді і утворився «троковицький трикутник». Годинами тепер простоюють пасажир у цих селах, нервово поглядаючи то на годинники, то на графіки руху автобусів. Але даремно. Для надприродних сил робить своє. Більшість місцевих автобусів чомусь мчить об'їзною дорогою.

Коли ж до цього додати ще й те, що авто-
підприємства, які обслуговують Черняхівський район,
протягом тільки червня зірвали 1013 рейсів, то можеш
уявити, як важко моїм землякам бути пасажиром
автобусів.

В. ГОРОБЕЙ,
працівник Черняхівської
районної газети «Нове життя».

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВІДКРИВАЧ — швейцар.

ЗАКВАСКА — черга біля боч-
ки з квасом.

ІНЖИР — імпортна олія.

МАЛЯР — вихователь у дитя-
чому садку.

СІЛЬМАГ — сільський фокусник.

Роман ДЕМЧУК.

ПІЛОТКА — льотчиця.

ЧАСНИК — годинник.

ЗАЛІЗЯКА — злодій.

С. КУЗНЕВИЧ.

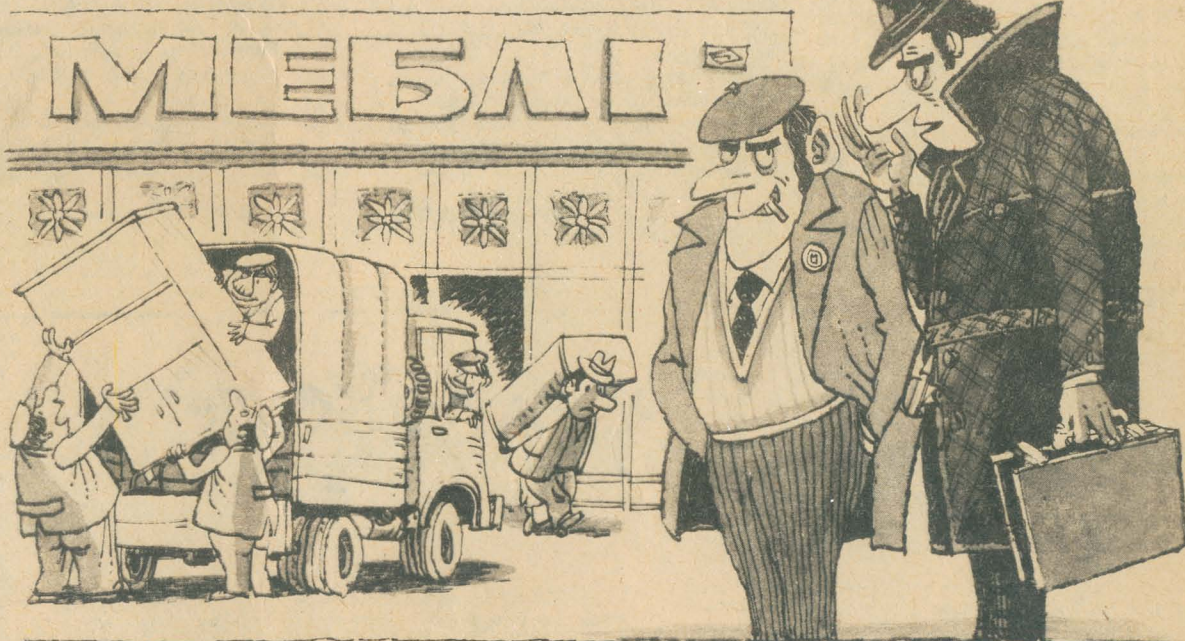
ГАРНІР — красень.

ДОКТРИНА — жінка з вченим ступе-
нем.

ЕКСТРАКТ — занедбана дорога.

Дмитро АРСЕНИЧ.

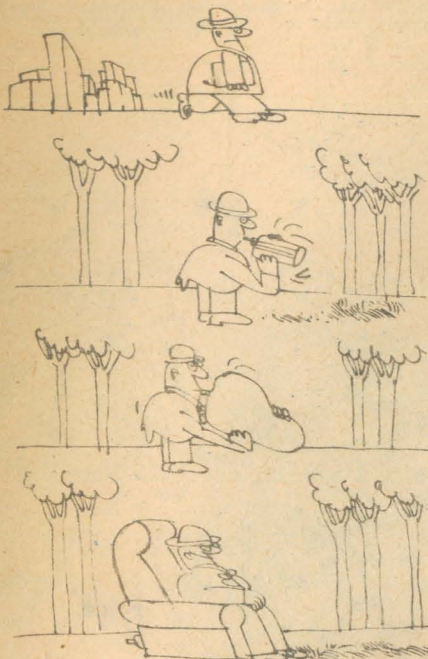
Мал. В. ШИРЯЄВА

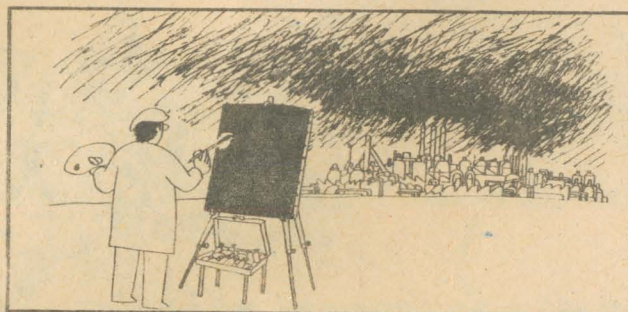
Пароль: Я від Івана Івановича.
Відповідь: Для вас знайдеться імпортний гарнітур.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

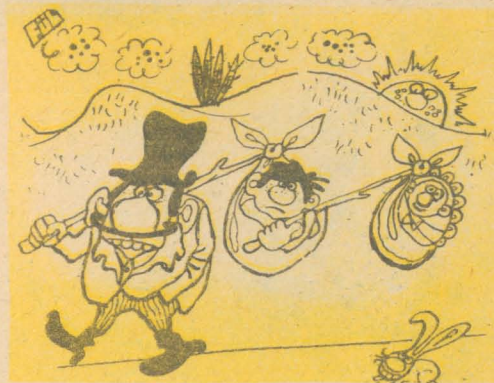
Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «СТИР-ШЕЛ» — Софія, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ОСТЕН» — Скопле, «БТА» — Софія.

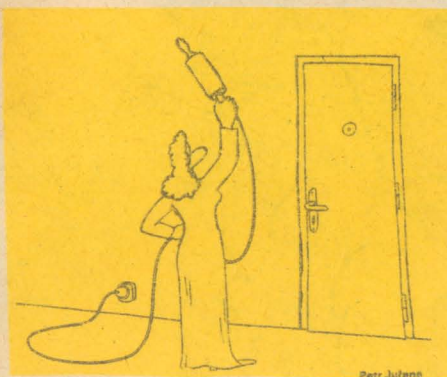
Без слів.

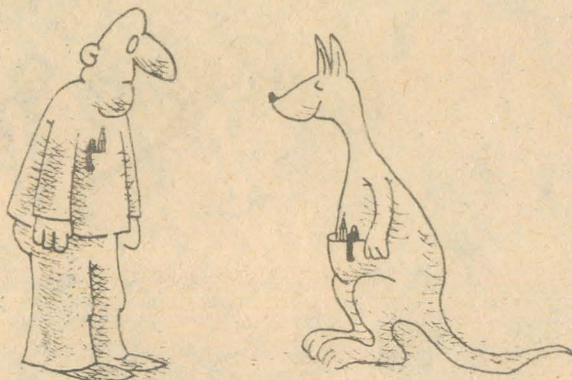
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

1

2

Без слів.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

До Перця звернувся тракторист радгоспу «Відгелівський пункт» Києво-Святошинського району, ветеран Великої Вітчизняної війни, переможець соціалістичного змагання Мілієнко С. І. Він написав про те, що стоїть першим у черзі на автомобіль «Жигулі», а дирекція радгоспу має намір обійти його і дати машину іншому.

З цим листом редакція звернулася до Київського виробничого об'єднання м'ясної промисловості. У відповідь звідти надійшла відписка голови профкому об'єднання тов. Герасимчука, в якій він нічого конкретно не сповістив, а чомусь повідомив Перцеві порядок продажу автомашин, про що редакції й без того відомо.

Довелося редакції вдріг потурбувати об'єднання. Заступник генерального директора Л. Г. Лесин сповістив, що справедливість відновлено: автомобіль ВАЗ-21011 учаснику Вітчизняної війни тов. Мілієнку С. І. виділено.

★

Після того, як у минулому році під час повені було зруйновано міст на автомобільній дорозі Вишняни —

Великий Полухів (Львівська обл.), будівельники розпочали його відбудову. Розпочати розпочали, а закінчити ніяк не можуть. Саме про це й писалося у листі, що надійшов до Перця.

Як повідомив голова виконкому Золочівської райради Л. І. Ковальчук, замість зруйнованого мосту тепер побудовано новий, залізобетонний. Відремонтовано також і під'їзди до нього.

★

Про те, як головний інженер колгоспу «Правда» (Рівненська обл.) Залевський І. С. виписав собі у колгоспі бичка вагою 150 кг., а «добра» завідувач фермою Іванова Г. І. відпустила йому бичка вагою 240 кг., повідомлялося у листі колгоспників.

Після втручання в цю справу Перця секретар

Дубнівського міського Компартії України тов. Гонтар повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Розглянувши це питання, бюро міському партії за зловживання службовим становищем оголосило Залевському І. С. та Івановій Г. І. суворі догани з занесенням до облікових карток. Незаконно придбаного бичка Залевський повернув колгоспові. Цей випадок обговорено на нараді усіх керівників колгоспів району.

★

В одному з листів, що надійшов до редакції, йшлося про те, що на території «Сільгосптехніки» (село Мазурівка на Вінниччині) панує антисанітарія, і стічні води звідти течуть прямо на вулиці села.

З цим листом Перць звернувся до Могилів-Подільського райвиконкому. Заступник голови виконкому І. П. Юськів повідомив, що листа було перевірено на місці і факти, вказані в ньому, підтвердилися. Недоліки нині ліквідовано. На території «Сільгосптехніки» збудовано додатковий басейн для стічних вод, який регулярно очищається. Крім того, вже замовлено проектно-кошторисну документацію для побудови очисних споруд.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 10 (1108)
(на українському мові).
Видається «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.08.81. Підписано до друку 02.09.81. БФ 12539. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 03779.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Основна база світового тероризму.